

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 stycznia 2016 roku (data prezentaty) małoletnia V. E. reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową M. E., zastępowaną przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie alimentów bieżących w miesięcznej kwocie 1100 zł poczynając od dnia 1 maja 2015 roku na swoją rzecz od pozwanej D. E. do czasu zakończenia przez małoletnią nauki lub do 26 roku życia oraz wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej D. E. kwoty 73.752,34 zł wraz z odsetkami w związku z zaległymi alimentami zasądzonymi od E. E. (ojciec), a także wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. (1-5 pozw)

W odpowiedzi na pozew pozwana D. E. (obecnie D. D.), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, pismem z dnia 14 kwietnia 2016 roku (data prezentaty) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz wniosła o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości potrójnej stawki minimalnej. (k. 52-57 odpowiedź na pozew)

Strony pozostały przy opisanych stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia powódka V. E. ur. (...) (16,5 roku) jest córką E. E. (2) i M. E.. (okoliczność niesporna)

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 13 września 2004 roku w sprawie o sygn. akt XII RC 198/2004 z powództwa małoletniej V. E. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową M. E. przeciwko pozwanemu E. E. (2) podwyższono alimenty zasądzone wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 28 lutego 2003 roku, sygnatura akt IX RC 1186/2002 od pozwanego E. E. (2) na rzecz małoletniej córki V. E. z kwoty 400 zł miesięcznie do kwoty 700 zł miesięcznie, płatne z góry do 10-go dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki M. E., począwszy od dnia 14 czerwca 2004 roku (k. 67 akt o sygn. XII RC 198/2004 wyrok)

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 12 marca 2010 roku w sprawie o sygn. akt VI RC 311/09 z powództwa małoletniej V. E. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową M. E. przeciwko pozwanemu E. E. (2) podwyższono alimenty zasądzone wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 13 września 2004 roku w sprawie o sygn. akt XII RC 198/04 od pozwanego E. E. (2) na rzecz małoletniej córki V. E. z kwoty 700 zł miesięcznie do kwoty 900 zł miesięcznie płatne do rąk matki M. E. do 10-go dnia każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, począwszy od dnia 13 lipca 2009 roku (k. 81 akt o sygn. VI RC 311/09 wyrok)

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ca 370/10 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelacje złożone przez obie strony postępowania od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 12 marca 2010 roku w sprawie o sygn. akt VI RC 311/09. (k. 150 akt o sygn. VI RC 311/09 wyrok)

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 18 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt VI RC 220/12 z powództwa E. E. (2) przeciwko małoletniej V. E. reprezentowanej przez matkę M. E. o obniżenie alimentów oraz z powództwa wzajemnego małoletniej V. E. reprezentowanej przez matkę M. E. przeciwko E. E. (2) o podwyższenie alimentów oddalono powództwo o obniżenie alimentów i podwyższono alimenty zasądzone od E. E. (2) wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 12 marca 2010 roku, sygn. akt VI RC 311/09 na rzecz małoletniej córki V. E. z kwoty po 900 zł miesięcznie do kwoty po 1100 zł miesięcznie płatne do rąk matki M. E. do 10-go dnia każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w terminie płatności którejkolwiek z rat od 19 września 2012 roku. (k. 230-231 akt o sygn. VI RC 220/12 wyrok)

Wyrokiem z dnia 30 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ca 217/14 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację obu stron postępowania od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 18 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt VI RC 220/12. (k. 330 akt o sygn. VI RC 311/09 wyrok)

Matka małoletniej **M. E.** ma 34 lata. W 2014 roku uzyskała z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej 132.563,87 zł przychodu, z czego dochód wyniósł 131.228,87 zł. W 2015 roku uzyskała z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej 80.545,55 zł przychodu, z czego dochód wyniósł 8.765,63 zł. Od 2016 roku pracowała w firmie (...) na stanowisku (...) Manager. Współpracuje przy produkcji seriali i filmów. W dniu 8 stycznia 2015 roku nabyła nieruchomości położoną przy ul. (...) lok. 14 w W. o powierzchni 48,88 m², na której z tytułu kredytu hipotecznego ustanowiono hipotekę w wysokości 690.000,00 zł. (k. 89-92 wydruk z serwisu filmowego, k. 153-158, 274-275 kserokopia deklaracji podatkowej, k. 288, 322-325 wydruki z serwisów społecznościowych, k. 304-318 wydruk z księgi wieczystej, k. 319-321 wydruki z serwisu sprzedaży mieszkań)

Ojciec małoletniej **E. E. (2)** ma 38 lat i pochodzi z Nigerii. Nigdy nie płacił regularnie alimentów na małoletnią córkę V. E. i nie czynił tego nawet wówczas, gdy był czynnym piłkarzem. W wyniku powyższego z wniosku matki małoletniej M. E. wszczęto przeciwko niemu postępowanie komornicze. W 2015 roku w toku postępowania komorniczego spłacał tytułem alimentów nieregularnie kwoty 600-700 zł, które przekazywała komornikowi D. E.. W dniu 8 grudnia 2015 roku stan jego zadłużenia alimentacyjnego wynosił 100.469,92 zł, w tym alimenty zaległe wynosiły 73.752,34 zł, zaś odsetki zaległe wynosiły 26.717,58 zł. W 2015 roku wrócił do Nigerii. W dniu 21 sierpnia 2017 roku jego zadłużenie tytułem alimentów na małoletnią córkę wynosiło 125.156,20 zł. Prowadzona wobec niego przez komornika sądowego egzekucja alimentów okazała się bezskuteczna. Był karany sędownie wyrokami III Wydziału Karnego tut. Sądu w związku z popełnieniem czynów wyczerpujących dyspozycję art. 209 § 1 k.k. (niealimentacja) na szkodę małoletniej V. E. i na podstawie tego przepisu skazano go dwukrotnie na kary pozbawienia wolności, które warunkowo zawieszono na okres próby. W wydanych wyrokach karnych zobowiązano E. E. (2) do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej V. E.. (k. 198-202 akt o sygn. VI RC 220/12 zeznania E. E. (2), e-protokół rozprawy z dnia 6 września 2017 r. oraz z dnia 10 stycznia 2018 r. zeznania D. E., k. 7-8, 159, 403-404 dokumentacja dotycząca egzekucji komorniczej, wyrok tutejszego Sądu Rejonowego wydany w dniu 7 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 1090/11 oraz w dniu 6 lipca 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 944/15)

Pozwana **D. D.(poprzednio D. E.)** ma 35 lat. Nigdy nie było prowadzone wobec niej postępowanie za składanie fałszywych zeznań. W dniu (...)roku w Nigerii zawarła związek małżeński z E. E. (2). Po ślubie zamieszkała z E. E. (2)w A., a potem zamieszkała z mężem w mieszkaniu swojej mamy w Polsce. Po powrocie do Polski nie wyjeżdżała za granicę. Od 2006 roku zajmuje się sprzedażą ubrań na bazarze w P.. Na początku 2006 roku zarabiała około 1500 złotych miesięcznie i pomagała jej finansowo również jej mama. Z czasem jej zarobki wzrosły. Gdy dowiedziała się, że E. E. (2)ma dziecko z inną kobietą w dniu (...)roku przed notariuszem Z. G.w Kancelarii Notarialnej w P.zawarła z małżonkiem umowę małżeńską majątkową, ustanawiającą między nimi rozdzielność majątkową małżeńską. Po ślubie pomimo tego, że E. E. (2)był czynnym piłkarzem i grał w klubach piłkarskich, nie dokładał się do domowych wydatków, w wyniku czego zmuszona była utrzymywać męża, tj. zapewniała mu miejsce do spania, kupowała jedzenie, zapewniała odzież i opłacała rachunki. Około 2008-2009 roku złożyła pozew o rozwód, który za namową E. E. (2)w 2009 roku wycofała. Jej związek z E. E. (2)definitywnie zakończył się w 2014-2015 roku. W 2015 roku skontaktowała się z E. E. (2), gdy otrzymała informacje o prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu komorniczym dotyczącym zaległych alimentów na córkę. Następnie wszystkie uzyskane od E. E. (2)pieniądze przekazała z tytułu zaległych alimentów komornikowi. Ponadto kilkakrotnie przekazywała ojcu małoletniej kwoty po 50 zł tytułem alimentów na rzecz małoletniej V. E.. Nigdy nie poznała osobiście małoletniej V. E.. W 2014 roku uzyskała z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej 100.440,00 zł przychodu, z czego dochód wyniósł 32.534,75 zł. W 2015 roku uzyskała z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej 75.330,90 zł przychodu, z czego dochód wyniósł 24.492,13 zł. Na początku 2012 r. zaciągnęła kredyt hipoteczny w kwocie ponad 200.000 złotych na wykup trzypokojowego 84-metrowego mieszkania, w którym mieszka wraz ze swoją matką (mieszkanie to jest mieszkaniem rodzinnym pozwanej, w którym się wychowywała). Nie posiada żadnego innego majątku. Mieszkanie to wymaga remontu. Obecnie zarabia około 3000 zł miesięcznie. Sama spłaca kredyt hipoteczny zaciągnięty na zakup mieszkania. Rata

kredytu wynosi ok. 1230 zł miesięcznie. Czasami pomagają jej finansowo ojciec i bracia. Matka pozwanej utrzymuje się z renty w wysokości około 1300 zł miesięcznie. Wyrokiem Sądu Najwyższego Federalnego Terytorium Stołecznego w A.z dnia 12 września 2016 roku (prawomocnym z dniem 13 grudnia 2016 roku) z wniosku E. E. (2) małżeństwo zawarte pomiędzy E. E. (2) a D. E. zostało unieważnione i podlega unieważnieniu od samego początku. Nie posiada obecnie kontaktu z E. E. (2). Posiada jedynie informacje, że przebywa on w Nigerii. Nigdy nie otrzymała od E. E. (2) żadnych kosztownych przedmiotów. (e-protokół rozprawy z dnia 6 września 2017 r. oraz z dnia 10 stycznia 2018 r. zeznania D. E., e-protokół rozprawy z dnia 27 stycznia 2017 r. zeznania P. G., e-protokół rozprawy z dnia 27 stycznia 2017 r. zeznania Dominico M. D., e-protokół rozprawy z dnia 6 września 2017 r. zeznania Z. D., k. 60-61 kserokopia aktu notarialnego, k. 93-108 kserokopie deklaracji podatkowych, k. 109-118, 131-138 kserokopie rachunków, opłat oraz faktur VAT i harmonogramu spłat, k. 119 kserokopia danych identyfikacyjnych płatnika składek ZUS, k. 120 kserokopia zaświadczenia dot. zameldowania, k. 121-124 kserokopia dokumentacji medycznej dot. Z. D., k. 125 kserokopia zaświadczenia dot. Z. D., k. 126 kserokopia pisma, k. 127-129 kserokopie zaświadczeń dot. Dominico A.– D., k. 130 kserokopia wyroku, k. 139-143, 330 zdjęcia, k. 159-161 dokumentacja dotycząca egzekucji komorniczej, k. 326-329 operat szacunkowy, k. 384 odpis zupełny aktu małżeństwa, k. 395-398 kserokopia dokumentacji medycznej dot. D. E., k. 400a-400b, 405-406 wpis orzeczenia w sprawie o unieważnienie małżeństwa notarialnie poświadczonego wraz z poświadczoną kopią w jęz. angielskim, k. 444 odpis skrócony aktu małżeństwa)

Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności pomimo tego, iż część z nich została przedstawiona w formie kserokopii. Zwrócić należy uwagę, iż strony postępowania również nie kwestionowały mocy dowodowej w/w dokumentów.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął również pod uwagę zeznania pozwanej D. D.. W ocenie Sądu złożone przez nią zeznania, które dotyczyły przede wszystkim jej sytuacji materialnej oraz zdrowotnej, a także jej wzajemnych rozliczeń finansowych i wzajemnej relacji z ojcem małoletniej powódki E. E. (2), należało uznać za wiarygodne. Były one bowiem zgodne z pozostałym ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym, a także zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalono również na podstawie zeznań przesłuchanych w sprawie świadków: P. G., który jest byłym partnerem pozwanej D. E., Dominico M. D., który jest bratem pozwanej D. E. oraz Z. D., która jest matką pozwanej D. E.. Ich zeznania, które dotyczyły przede wszystkim sytuacji materialnej pozwanej, należało ocenić jako w pełni wiarygodne, gdyż były one logiczne i spójne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a także z zebraną w sprawie dokumentacją: w tym przede wszystkim z kserokopiami deklaracji podatkowych pozwanej oraz kserokopiami przedstawionych przez stronę pozwaną rachunków i opłat.

Sąd pominął dowód z przesłuchania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki M. E.. Wskazać należało, iż M. E. na rozprawie sądowej w dniu 6 września 2017 roku wyraziła początkowo zgodę na prowadzenie rozprawy bez obecności jej pełnomocnika, a później oświadczyła, że nie będzie w tym dniu składać swoich zeznań. Następnie pomimo tego, że w dniu 22 sierpnia 2017 roku wypowiedziała pełnomocnictwo reprezentującemu ją w toku postępowania adwokatowi M. L. (k. 414) i nie złożyła do tut. Sądu potwierdzenia udzielenia pełnomocnictwa innemu pełnomocnikowi, na rozprawie sądowej w dniu 10 stycznia 2018 roku odmówiła składania zeznań, powołując się na niestawiennictwo pełnomocnika. Zdaniem Sądu przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki od daty wycofania pełnomocnictwa adwokatowi M. L. oraz od otrzymania informacji o następnym terminie rozprawy, miała wystarczająco dużo czasu do niezbędnego przygotowania się do rozprawy sądowej, która miała miejsce w dniu 10 stycznia 2018 roku, w tym do ustanowienia nowego pełnomocnika procesowego.

Sąd oddalił wniosek strony powodowej złożony na rozprawie sądowej w dniu 6 września 2017 roku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków E. E. (3) i K. K. na okoliczność trudnej sytuacji majątkowej powódki oraz jej sytuacji rodzinnej, jako spóźniony w świetle treści art. 207 § 6 k.p.c., bowiem brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż po stronie strony powodowej istniały jakiegokolwiek przeszkody do złożenia wniosku dowodowego na wcześniejszym etapie postępowania.

W toku prowadzonego postępowania nie udało się przeprowadzić bezpośredniego dowodu z zeznań E. E. (2) – ojca małoletniej powódki na okoliczność jego sytuacji życiowej oraz powodów niełożenia przez niego na utrzymanie małoletniej córki. W związku z tym przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął pod uwagę zeznania E. E. (2) złożone w sprawie o sygn. VI RC 220/12 prowadzonej przed tutejszym Sądem oraz zeznania E. E. (2) złożone w sprawach karnych również prowadzonych przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie pod sygn. akt III K 1092/11 oraz III K 944/15.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 144 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (dalej k.r.o.) dziecko może żądać świadczeń alimentacyjnych od męża swojej matki, niebędącego jego ojcem, jeżeli odpowiada to zasadom współżycia społecznego. Takie samo uprawnienie przysługuje dziecku w stosunku do żony swego ojca, niebędącej jego matką. Do obowiązku świadczeń przewidzianego w poprzedzających paragrafach stosuje się odpowiednio przepisy o obowiązku alimentacyjnym między krewnymi (144 § 3 k.r.o.). Artykuł 144 § 1 k.r.o. reguluje więc obowiązek alimentacyjny względem pasierba, zaś podmiotem zobowiązanym jest ojczym lub macocha. Wskazana regulacja ma zastosowanie wówczas, gdy nie doszło do przysposobienia dziecka jednego z małżonków przez drugiego małżonka. Zgodnie z przyjętym orzecnictwem Sądu Najwyższego obowiązek ojczyma (macochy) nie może wyprzedzać obowiązku alimentacyjnego rodziców dziecka, gdyż nie dałoby się to pogodzić z zasadami współżycia społecznego. Dziecko będzie mogło jednak żądać świadczeń alimentacyjnych od swego ojczyma (macochy) w całości lub w części w każdym wypadku, gdy rodzice nie będą mogli spełnić swego obowiązku wobec dziecka albo gdy ich możliwości zarobkowe i majątkowe nie wystarczą na zaspokojenie potrzebnych dziecku lub w konkretnym wypadku uzasadnionych środków utrzymania i wychowania, ale zawsze tylko wtedy, gdy odpowiada to zasadom współżycia społecznego (por. uchwała SN z dnia 4.04.1968 r., III CZP 27/68, LEX nr 772). Pasierb żądając świadczeń alimentacyjnych wobec swojego ojczyma lub macochy, poza wykazaniem swego niedostatku oraz istnienia możliwości zarobkowych lub majątkowych pozwanego jako ogólnych przesłanek istnienia obowiązku alimentacyjnego, musi również wykazać istnienie stosunku małżeństwa między swoją matką i jej mężem, niebędącym jego ojcem, lub ojcem i jego żoną, niebędącą jego matką. Ponadto żądanie pasierba świadczeń alimentacyjnych od ojczyma lub macochy powinno odpowiadać zasadom współżycia społecznego. Zdaniem Sądu Najwyższego wyrażonym w powołanej uchwale z dnia 4 kwietnia 1968 r. wydanej w sprawie III CZP 27/68 powstanie takiego obowiązku będzie zależało od tego, czy „żądanie dziecka świadczeń alimentacyjnych od męża swojej matki (bądź żony swego ojca) odpowiadać będzie ogólnemu poczuciu słuszności, znajdującemu uzasadnienie w istniejących regułach moralności i dobrych obyczajach społeczeństwa”.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności podnieść należy, iż obowiązek alimentacyjny ojca E. E. (2) wobec małoletniej córki V. E., ustalony ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 18 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt VI RC 220/12, nie jest regulowany. Świadczy o tym przede wszystkim dokumentacja uzyskana od strony powodowej dotycząca prowadzonego przeciwko ojcu małoletniej postępowania komorniczego w związku z nieregulowaniem przez niego alimentów na małoletnią córkę (k. 403). Wskazać również należy, iż ojciec małoletniej wyrokami III Wydziału Karnego tut. Sądu wydanymi w dniu 7 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 1090/11 oraz w dniu 6 lipca 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 944/15 został uznany za winnego popełnienia przestępstw niealimentacji wobec swojej małoletniej córki V. E., które miały miejsce w okresie od października 2004 roku do 12 grudnia 2007 roku i od dnia 13 grudnia 2007 roku do 14 lutego 2013 roku.

W związku z powyższym przyjąć należało, iż faktycznie E. E. (2) nie spełnia swego obowiązku wobec dziecka. Ponadto E. E. (2) wyjechał do Nigerii i prowadzona przeciwko niemu egzekucja okazała się bezskuteczna.

W odniesieniu do obowiązku alimentacyjnego pozwanej D. D. (poprzednio D. E.) wobec małoletniej powódki V. E. podnieść przede wszystkim należy, iż wyrokiem Sądu Najwyższego Federalnego Terytorium Stołecznego w A. z dnia 12 września 2016 roku prawomocnym z dniem 13 grudnia 2016 roku z wniosku E. E. (2) małżeństwo zawarte pomiędzy E. E. (2) a D. E. zostało unieważnione i uznano, że podlega unieważnieniu od samego początku. Zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego unieważnienie małżeństwa generalnie wywołuje skutki ex tunc (wstecz), a więc od momentu dokonania czynności dotkniętej przesłanką nieważności. Wyrok unieważniający małżeństwo wywiera

skutek wsteczny w odniesieniu m.in. do: stanu cywilnego, nazwiska, powinowactwa, osobistych praw i obowiązków małżonków oraz spadkobrania. Ustawodawca w art. 21 k.r.o. wprowadził jedynie dwa wyjątki od zasady, że wyrok unieważniający małżeństwo wywołuje skutki z mocą wsteczną. Dotyczy to stosunków między małżonkami a ich wspólnymi dziećmi oraz stosunków majątkowych między małżonkami.

W związku z unieważnieniem małżeństwa powinowactwo pomiędzy pozwaną D. D. (poprzednio D. E.) a małoletnią córką E. E. (2) nigdy nie zaistniało. Nigdy zatem na podstawie przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego D. D. (poprzednio D. E.) nie była legitymowana do płacenia alimentów na rzecz małoletniej powódki.

Wskazać również należy, iż zgodnie z art. 144 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego pozytywną przesłankę żądania alimentów od macochy stanowią zasady współżycia społecznego. W doktrynie przyjmuje się, że żądanie pasierba świadczeń alimentacyjnych od ojczyma lub macochy odpowiada zasadom współżycia społecznego wtedy, gdy przyjęli oni dobrowolnie pasierba do swojej rodziny, umożliwili mu wspólne zamieszkanie, traktując go jako jej członka i stawiając się w ten sposób de facto w relacji in loco parentis, również w zakresie dostarczania mu środków wychowania i utrzymania (por. Wierciński J. (red.), Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz, LexisNexis, 2014). Wskazać przy tym również należy, iż aby zwykłe stosunki między dzieckiem a niebędącą jego rodzicem osobą dorosłą przekształciły się w powyższą relację, nie wystarcza samo powstanie stosunku powinowactwa, czyli zawarcie małżeństwa między rodzicem dziecka a tą osobą, gdyż o jej istnieniu muszą świadczyć inne, dodatkowe okoliczności, które Sąd bada analizując okoliczności danej sprawy. Przy czym w doktrynie przyjmuje się, że podstawowe znaczenie ma samo istnienie więzi świadczącej o tym, że macosze lub ojczymowi zależało na dobru dziecka, a nadto zamiar macochy lub ojczyma zajęcia w życiu dziecka miejsca rodzica i mogą przemawiać za tym również inne okoliczności (uczucia w stosunku do dziecka, ilość spędzanego na co dzień z dzieckiem czasu, dbanie o jego postępy w nauce, długość relacji z dzieckiem, zapewnianie dziecku środków utrzymania, stosunek emocjonalny dziecka do macochy lub ojczyma itp.). Przy czym żadna z nich, występując samodzielnie, nie ma znaczenia rozstrzygającego.

W okolicznościach niniejszej sprawy żadna z wymienionych sytuacji nie miała miejsca. Pozwana D. D. (poprzednio D. E.) nie przyjęła bowiem małoletniej powódki do swojego domu. Z wiarygodnych zeznań pozwanej wynika, że pozwana nigdy nie poznała nawet małoletniej powódki i poza drobnymi kwotami, o których udostępnienie prosił ją jej były mąż E. E. (2), nigdy z własnych środków pieniężnych nie opłacała alimentów na małoletnią V. E.. Z wiarygodnych zeznań pozwanej wynika również, że gdy dowiedziała się o prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym wobec E. E. (2) dotyczącym zaległych alimentów w 2015 roku skontaktowała się z ówczesnym mężem i następnie przekazała wszystkie uzyskane od ówczesnego męża pieniądze komornikowi z tytułu zaległych alimentów. W związku z powyższym na zasadzie art. 144 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w przedmiotowej sprawie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego byłoby uwzględnienie chociażby w części żądania powódki.

Powyższe okoliczności sprawiają, że powództwo o zasądzenie alimentów podlegało oddaleniu w całości.

Koszty sądowe przejęto w całości na rachunek Skarbu Państwa, z uwagi na ustawowe zwolnienie od kosztów sądowych strony dochodzącej roszczeń alimentacyjnych (art. 96 ust. 1 pkt 2 k.p.c.) oraz uwzględniając wynik sprawy.

Na podstawie art. 102 k.p.c., odstąpiono od obciążania strony powodowej kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, uznając iż zasady współżycia społecznego, nie pozwalają na obciążenie tymi kosztami przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki M. E., która samodzielnie, w całości, ponosi koszty utrzymania małoletniej córki albowiem ojciec dziecka nie uiszcza dobrowolnie na rzecz dziecka zasądzonych alimentów, a prowadzona wobec niego egzekucja komornicza okazała się bezskuteczna. Pamiętać bowiem należy, iż przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki dokłada wszelkich starań by poprawić byt córki, nie powinna zatem zostać obciążona finansowo kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, zwłaszcza, iż w dniu wnoszenia pozwu małżeństwo pozwanej z E. E. (2) trwało, co sprawiało, iż jej obowiązek alimentacyjny wobec małoletniej powódki potencjalnie istniał.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku, na podstawie powołanych przepisów prawa.